Στριμωγμένος, άσχημα και άγρια στα σκοινιά ενός ρινγκ με ελάχιστη πολιτική, αλλά περισσευούμενη οικονομική ίντριγκα, σε ένα στίβο μάχης όπου ένα ολόκληρο κράτος είναι ελλιποβαρές απέναντι σε λίγες τράπεζες, ο αιρετός, αταίριαστος Ελληνικός κυβερνητικός σχηματισμός αγωνίζεται να επιβιώσει.

Οι προηγούμενες ηγεσίες της όποιας Αριστεράς χρεώθηκαν εύκολα και άνετα μια σωρεία δεινών, διότι όπως διδασκόμαστε, η Ιστορία καταγράφεται από τους νικητές. Μετά τις πρώτες μετεμφυλιακές δεκαετίες, το πιο υγιές τμήμα της επόμενης γενιάς της, σημαδεμένο από τύψεις έστερξε να δώσει δίκαια και ανάσες σε ένα μεγάλο σύνολο αδίκως ταλαιπωρημένων. Η σκιά του Εμφυλίου ήταν ακόμα βαριά.

Η μεταπολίτευση ήρθε με τη σειρά της, να βγάλει από το κοινωνικό περιθώριο χιλιάδες λαμπρά μυαλά και άλλες τόσες αθώες ψυχές, ενώ η αλλαγή,

επτά χρόνια αργότερα, έμελλε να φέρει στην εξουσία για πρώτη φορά μια διαφορετική ιδεολογία. Θεωρητικά. Διότι στην πράξη αυτό που συνέβη, πέρα από τη βιτρίνα της αναγνώρισης της Εθνικής αντίστασης και άλλων τινών, ήταν η αλλαγή του κομματικού κράτους από μπλε σε πράσινο. Θα δυσκολευτούμε επίσης να θυμηθούμε ηγέτη της Δεξιάς να ευχαριστεί από άμβωνος Βουλής, τις Η.Π.Α., 29 μόλις χρόνια μετά το κλείσιμο της από το Αμερικανοκίνητο πραξικόπημα.

Και πέρασαν τα χρόνια και οι εκσυγχρονιστές και οι κουρασμένοι που ανασύστησαν το κράτος, και τα εγγόνια των πρωθυπουργών και οι Μεσσήνιοι και ήρθε η πρώτη φορά. Και υπέγραψαν μια συμφωνία που δεν πιστεύουν και κάνουν τα πάντα να την εφαρμόσουν. Δεν είναι που αναιρούν όσους πήραν τα βουνά το '42, που σβήνουν το αίμα της Παρισινής Κομμούνας και κάθε εξέγερσης. Είναι που κάνουν με χαμόγελο όσα οι προηγούμενοι έκαναν συνεσταλμένα.

Το είπε ο Παρμενίδης τον 6ο π.χ. αιώνα: «ἐστι γὰρ εἶναι, μηδὲν δ᾽ οὐκ᾽ έστιν». Το επανέλαβε ο René Descartes δυο χιλιάδες χρόνια αργότερα: «ex nihilo nihil fit». Το

μεταφράζουμε σήμερα: Από το τίποτε, δεν δημιουργείται τίποτε.
Καλά κουράγια.